

знаехъ за съвѣстенъ и доблестенъ карловски гражданинъ.

Но тъмницата тъй често промѣнява характера на човѣка! И азъ си напомнихъ, че отъ два дена насамъ азъ гледахъ тоя приятелъ да се влачи съ двамата клеветници, въ тѣхнитѣ прѣдателски походи къмъ военния съдъ. И една мисль като ножъ ме прободѣ, че откакъ трети день идѣше заедно съ издайниците въ тѣхното свѣрталище, може и той да се е изкусилъ отъ нѣкакви обѣщания, да се е съблазнилъ отъ любовта къмъ живота, и отъ мъченикъ да е станалъ мъчителъ.

И втора мисль, още по-остра, ме прониза, че може за това именно да сж залегнали да изгалатятъ тоя образованъ момъкъ и да направятъ отъ него единъ клопачъ, за да могатъ да падатъ по-лесно въ неговитѣ примки хора като мене. Другитѣ двама прѣдатели бѣха крайни простаци, неспособни, и по дарби и по образование, да упражнятъ какво-годѣ влияние върху люде, стоещи по-горѣ отъ тѣхъ.

Но, казахъ си отъ друга страна азъ, тия дарби и това образование, които липсватъ на двамата, които притежава третиятъ, не сж ли отъ естество да възвѣрнатъ послѣдния отъ низката роль, която моето възбудено въображение тъй неосновно меже-би му приписва? Ако тая роль не прѣдставлява нищо отвратително за двамата невѣжи, може ли да не бжде омразна на единъ просвѣтенъ мъжъ? Не! Ако прѣхваленото ни образование не може и въ такива случаи да освѣти съвѣстѣта на единъ човѣкъ, да му посочи правия пътъ, то е повече отъ безполезно. То е върдно, съсипателно, разрушително, защото въ ржцѣтъ на слабия подлецъ туря оржието на всесилното знание.

Мжченъ отъ тия противоположни мисли, азъ едва съпикасвахъ любопитнитѣ погледи, които нововлѣзналитѣ държавни храненици хвърляха къмъ насъ. Тѣ бѣха ни казали добъръ вечеръ, и бѣха седнали на страна, при единъ арестантъ, около когото взеха нѣщо да тарашуватъ. Азъ отъ начало бѣхъ взелъ тоя затворникъ за единъ обикновенъ прѣстѣпникъ. Сега разбрахъ, че билъ докаранъ и той отъ Карлово. Той бѣ тъй злѣ битъ по пътя, щото двамата издайници почнаха да налагатъ неговитѣ посинѣли мяса съ нѣкои мазни вещества.